వానజల్లు

"ఏమిటలా చూస్తున్నారు?"

"నీ కోసం."

"వొచ్చేశానుగా! బయల్దేరుదామా?"

"నాకు అభ్యంతరంలేదు. కాని బయటికి చూడు."

"ఏముంది?"

"చూడు. నీకే తెలుస్తుంది."

"సరే.... అరే!అన్ని మేఘాలు ఒక్కసారి ఎక్కడ్నించి వొచ్చేశాయి?"

"నాకూ తెలీదు. నువ్వు డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ దగ్గరవున్న రెండు నిమిషాల్లోనూ ఇవి చకచక వొచ్చేశాయి."

"రెండు నిమిషాలు అని మీరలాగ చిరునవ్వుతో అనక్కర లేదులెండి... ఉదయం చెప్తే మీరు వొచ్చేసరికి సిద్ధమై గుమ్మంలో నిలబడి వుండేదాన్ని."

"మర్యాదస్తులు అలాగ గుమ్మాల్లో నిలబడి రోడ్డుమీద వొచ్చేపోయే వాళ్లందరికీ కనిపించరని మా నాయనమ్మ అంటూ వుండేది."

'మమతకీ మర్యాదకీ తేడా వుందని మా అమ్మమ్మ నాతోనూ అందిలెండి! అయినా కొంతమంది మగాళ్లు రోడ్డుమీద కనిపించిన ఆడవాళ్ల నందరినీ పట్టి పట్టి చూసి చూసి యింట్లో ఇల్లాలిని కిటికీ దగ్గరకి కూడా రానివ్వరని నాకూ తెలుసును.'

"అదీ మీ అమ్మమ్మ చెప్పిందనుకుంటాను."

"కాదు మీ నాయనమ్మ చెప్పింది."

"ఆవిడ నేను పుట్టే నాటికే స్వర్గానికి వెళ్ళిపోయిందిగా!"

"అయితేనేం? మీతో మాట్టాడినప్పుడల్లా నాకూ రెండు మాటలు చెప్తూనే వుంటుంది.'

"లేకపోతే ఏమంటావోనని భయం."

"అవును! నేనంటే అందరికీభయమే మరి!"

"కాదా? అందుకే ఈ కారుమబ్బులిలాగ కమ్ముకున్నాయి!"

"మీ చిరునవ్వు చూడడానికి అయివుంటుంది!"

"కాదులే శారదా! మామూలుగా గంటపట్టే తయారు అమ్మాయిగారు ఏభైనిమిషాల్లోనే ముగించారని వార్త వెళ్లి అది నిజమేనా అని చూడ్డానికి వొచ్చాయి"

"అలా మీకు ఉత్తరం వొచ్చింది కాబోలు!"

"ఏమో! కాని అదిగో చూడు! చినుకులు మాత్రం వొస్తున్నాయి."

"చినుకులేం కర్మ! వర్షమే వొచ్చింది. నయమే బయట ఆరేసిన బట్టలు తీసి లోపల పడేశానుగానీ లేకుంటే అవికూడా తడిసిపోను!"

"బట్టలు తడిస్తే ఏంలే! అటు మీ ఫ్రెండు పార్వతిని చూడు - పిల్లల కోసం యెంత ఆత్రంగా చూస్తోందో!"

"అవును పాపం, చిట్టీ, చిన్నీ యింకా వొచ్చినట్టులేదు. స్కూల్లో ఏదో ఫంక్షనట. ఇందాకా చెప్పింది."

"పాపం!"

"అలా ఏమీ బాధపడొద్దులెండి.వాళ్ళాయన వెళ్ళి పిల్లల్ని టాక్సీలో తీసుకొస్తారు."

"ఎటొచ్చీ ఆయనకి జ్ఞాపకం వుండాలి అంతే."

"ఇంట్లో యెలా వున్నా పిల్లల మీద ఆయనకి మక్కువ యెక్కువేలెండి.."

"ముందర - యింట్లోనూ బాగానే వుండేవాడుగా! నాకు జ్ఞాపకం వుంది. పార్వతి చాలా సరదా అయిన మనిషి. ఎందుకిలాగ మారిపోయాడో!"

"మగవాళ్ళు మారిపోడానికి పెద్దకారణం అక్కర్లేదులెండి...."

"పెళ్ళయిన కొత్తలో పార్వతి చాలా బాగుండేది...."

"మీకెలాగ తెలుసునూ?"

"అంత అనుమానంగా, ఆశ్చర్యంగా ఆ పెద్దకళ్ళు ఇంకా పెద్దవిచేసి అడక్కు మరి! నా ఆలోచనలు మరోలాగ పోతాయి"

"అదిగో! చీర నలిపెయ్యకండి మరి. అయినా, అడిగిన ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పక ఈ వేషాలూ వర్ణనలూ ఏమిటి?"

"చూడూ! బయట ఎంత వర్షం పడుతూందో! ఈ వెచ్చటి గదిలో మనిద్దరం. కాస్త దగ్గరకి తీసుకుంటే అలా ఉపన్యాసం ఇవ్వడం ఏమిటి?"

"అవన్నీ అలా వొదిలి, పార్వతి గురించి ఎలాగ తెలిసిందో చెప్పండి."

"చెప్పకే!"

"నాకేమీ దివ్యదృష్టిలేదు... అయినా. మీరు ఎప్పుడు ఎక్కడ ఏంచేశారో నాకెప్పుడూ తెలీదు. అలా తెలుసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యనూలేదు...."

"అంత పెద్ద కళ్ళు వున్నప్పుడు ఎంతో ప్రయత్నం చెయ్యక్కర్లేకుండానే తెలుస్తాయి విషయాలు."

"మను చరిత్ర నేనూ చదివేను... మాట తప్పించకండి!"

"పార్వతి గురించేనా?"

"మరేమిటి? అమెరికా ఎలక్షన్లని గురించి అడిగేనా?"

"అమెరికాలో కార్టరూ, రీగనూ, అండెర్సన్...."

"పార్వతి మాట చెప్పండి."

"ఆవిడ ఆ లిస్టులో లేదు."

"అలాగ నవ్వకండి. నేనడిగింది - ఆవిడ పూర్వం ఎలాగ వుండేదో మీకెలాగ తెలుసు? అనీ - అదుగో అంత దగ్గిరగా రాకండి.... నో !...వొదలండి. అవన్నీ తరవాత.."

"చాలా పట్టుదల వున్నమనిషివి శారదా!. నీకంతా చెప్తానుకాని కొంచెం... ఇలారా. గుడ్. మరికొంచెం! ప్లీజ్!"

"ముందర చెప్పండి శ్రీరామచంద్రమూర్తిగారూ!"

"నామీద నీకు అనుమానమా శారదా?"

"ఇప్పటిదాకా....కొంచెం. అదిగో, అదే వొద్దన్నాను. ఇంక మీరు చెప్పకపోతే వెళ్ళి తలుపులేసుకుని పడుకుంటాను"

"అలాంటిపని చెయ్యకు!"

"ఆ నవ్వు...నాకు వొళ్ళు మండుతోంది తెలుసా? చెప్తారా. చెప్పరా?"

"సరే, వాళ్ళ డ్రాయింగ్‌రూమ్‌లో పెద్దఫోటో వొకటి వుంది. అవునా?"

"అవును...అదా?....వాళ్ళ పెళ్ళి ఫొటో!"

"అదీ! అందులో చూస్తే ఆవిడ చాలా బాగుంది. ఇవేళ చూస్తే 'పాపం!'- అనీ నాఉద్దేశం. ఆమాత్రం దానికి నువ్వు అనుమానంపడిపోయి ఎంత బాధపెట్టేశావూ!"

"ఓ!....సారీ అండి! - నేనూ బాధపడ్డాను లెండి. రెండూ క్విట్స్ - ఏం?"

"ఏం కాదు."

"మరి?"

"ఇప్పుడూ క్విట్స్!"

"మోటుమనిషి!... పెదవి ఎలా మండుతోందో చూడండి! మీకు బుద్ధి లేదు."

"అదీ నిజమే!"

"ఏం అంత తేలిగ్గా వొప్పుకున్నారు?"

"ఏముందీ? సినిమాకి వెళ్దామని బయల్దేరేం. వర్షం వొచ్చింది. ఇంట్లో కూర్చున్నాం. ఈ మాత్రం వెచ్చటి బహుమానం ఇచ్చిపుచ్చుకునేసరికి ఇన్ని డయలాగులు. బుద్ధివున్న మాటేనా?.... గుడ్. ఎంతో చక్కగా నవ్వుతావు నువ్వు!"

"మీరూ ఏం తక్కువ కాదు. అయినా థేంక్స్!"

"ఆ చిరునవ్వుకే లొంగిపోయి నిన్ను చేసుకున్నాను..."

"పాపం! కాకపోతే అబ్బాయిగారికి మంచి కట్నంతో పిల్ల దొరికేది!"

"కాదామరి? మా మామ లక్షరూపాయిలిస్తానన్నాడు.... ప్రతిపండగకీ వెళ్ళి అల్లుడిలాగే సేవలు చేయించుకునే వాడిని. పాపం అతనికి మన పెళ్ళి చూసి భలేకోపం వొచ్చింది..."

"అవునట.... మీ చెల్లి చెప్పింది."

"దానికి వాగుడు మహాయెక్కువ"

"అవునవును. అందుకే కామాక్షి గురించి అలా చెప్పింది."

"ఏం చెప్పిందీ?"

'అదే..మీరిద్దరూ తిరిగినదంతాను.సినిమాలూ, షికార్లూ-నాటకాలూ, హాస్యాలూ.."

"మామకూతురుకదా! నాదగ్గర చనువు ఎక్కువ మరి!"

"మీకు మహా తక్కువలాగ!"

"అదేం కాదులే.... అయినా, పాపం! నేనంటే ఎంతో ఇది దానికి."

"బావకదా!...కాబోయే భర్తమరి!.. ఏమండీ?....మీరు అంతటితో ఆగేరా?... లేక...కాబోయేదేకదా....అని...."

"అలా దూరంగా వెళ్ళిపోకు!"

"దుష్టుడికి దూరంగా వుండాలిట. మా నాయనమ్మ చెప్పింది."

"మరిచిపోతున్నావు మీ అమ్మమ్మ చెప్పింది.... నాయనమ్మ - నాదీ!"

"ఏం? ఇంకెవరికీ వుండరా నాయనమ్మలు?"

"ఉండొచ్చు, కాని, మా నాయనమ్మ వేరు...."

"ఇద్దరూ చచ్చి స్వర్గాన వున్నారు కానీ- అదిగో! అదే వొద్దు.... అలాగ జరగండి. కామాక్షిమాట చెప్పండి."

"దానికేం? హాయిగా డాక్టరుని కట్టుకుని సుఖపడుతోంది.... నేను జ్ఞాపకం కూడారాను

"మీరు బాధపడుతున్నారులా ఉంది"

"నువ్వనుకునే బాధకాదులే....కామాక్షి ఒట్టి అమాయకురాలు.... నామీద మనసు పెట్టుకుంది -- దుఃఖపడిందని బాధ... అంతే!"

'అయినా ఉత్తరాలు రాస్తూనే ఉందిగా! మరిచి పోయిందని నిట్టూర్పు లెందుకూ?'

"అలాటి మరిచిపోడంకాదులే.... మా స్నేహంలో ఒక తీపి ఉండేది. దాని ఉత్తరాలు చూశావుగా! అంతా ఆ శ్రీవారి మయం...."

"మీరు - కామాక్షినే చేసుకోవాల్సింది."

"కిందటివారంతో నా పెళ్ళి అయి సంవత్సరం నిండింది. నీ సలహా కొంచెం ఆలస్యంగా వొచ్చిందని అనుమానంగా ఉంది."

"చాల్లెండి. మీ గవర్నమెంటుభాష నామీద వుపయోగించకండి"

"మరి నువ్వంత దూరంగా కూర్చుంటే ఏం చేసేదీ?"

'కాఫీ తెస్తాను.అప్పటిదాకా మాజీ ప్రియురాండ్రని గురించి ఆలోచిస్తూ కూర్చోండి.'

"వొద్దులే"

"ఏమిటి?"

"రెండూను - కాఫీ, ఆలోచనలూను. అయినా, నాకు మాజీ ప్రియురాళ్ళెవరూ లేరులే.... అంత ఆకర్షణ నాలో యేదీ లేదు...."

"అలాగా! వుంది అనుకుని నేను మోసపోయానన్నమాట"

"పూర్‌గర్ల్! నీకు వోదార్పు కావాలి!"

"అయ్యా శ్రీరామచంద్రమూర్తిగారూ! మీ వోదార్పువొద్దు.... అరే! దీపాలు పోయాయి - యెలా?"

"అయితేనేం? బయట వర్షం. మధ్య మధ్య మెరుపులు, నువ్వూ, నేనూ, మనకి దీపాలెందుకు?"

"కవిత్వంవొస్తోంది మాస్టారికి; ఏమిటి సంగతి?"

"నువ్వు.... నీ పేరులోనే కవిత్వం ఉంది. శారద...విశారద.... అలా."

"ఎవరో ఈ మాటలు అన్నారని జ్ఞాపకం"

"మా నాయనమ్మ కాదు లే! మీ మోహన్!"

"మోహన్! అతను మీకెలా తెలుసు?"

"ఉలిక్కి పడ్డావేం?.... అతని కవిత్వం జ్ఞాపకంవొచ్చా?"

"మెరుపుకి తుళ్ళిపడ్డాను - అంతే.... అయినా, అతను అనవసరంగా వెంటపడ్డాడు.... స్నేహం అంటూ..... మంచివాడిలాగ కనిపించితే, ఎప్పుడైనా మాట్లాడేదాన్ని అంతే...."

"అతను మంచివాడేనా....?"

"ఏమో! నాకేం తెలుసు?... అయినా, అతను మీకెలా తెలుసు?"

"అంత సీరియస్ అయిపోకు శారదా!"

"నేనేం సీరియస్ అయిపోలేదు. మీ నవ్వుచూసి వొళ్ళు మండుతోంది -అంతే"

"నీ నవ్వుచూడక నాకు బాధగా ఉంది. ఒక్కసారి నవ్వు."

"అదేం ఎలక్ట్రిక్ దీపమా, స్విచ్చివేస్తే లైటులాగ చిరునవ్వు రావడానికి?"

"కరెంటు లేదుగా?"

"అదంతా వొదిలెయ్యండి. అతనెలాగ తెలుసును?"

"తెలుసులే. ఎలాగైతేనేం?"

"చెప్పండి...."

"గొంతులో ఆ జీర ఏమిటి? .... బయట వర్షం చాలులే. ఇక్కడ వొద్దు"

"ప్లీజ్"

'సరే.... గొప్ప విషయం ఏమీలేదు. నిన్నూ అతన్నీ మీ ఊరి పార్కులో చూశాను.'

"ఎప్పుడు?"

"ఒక సాయంత్రం. మీ ఊరు కేంపు వొచ్చి సాయంత్రం పనిలేక పార్కుకి వచ్చాను - అక్కడ."

"చూసి?"

"ఈ అమ్మాయి చాలా బాగుందీ - ఎంతో చక్కగా నవ్వుతుందీ- కళ్ళు ఎంతో పెద్దవిగా - బాపూ బొమ్మలాగా వుందీ - అనుకున్నాను",

"అంతేనా?"

"అంతేనా?.... నీ ఎడ్రస్ సంపాదించాను...."

"ఎలా?"

"సింపుల్! రోడ్డుమీద ఒక అబ్బాయిని అడిగాను.... నిన్ను వర్ణించి. అతను నిన్ను గురించి అంతా చెప్పేశాడు అ తరవాత పెళ్ళిళ్ళ పేరయ్యగారూ. సంబంధాల శంకరశాస్త్రిగారూ.... నువ్వూ నేనూ....శుభం!"

"నిజంగా అంతేనా?"

"నా పేరు తెలుసుగా ! అబద్ధాలాడతానా?"

"నామీద అపోహ పడలేదా?"

"లేదు. పడితే, నీ వెనకాల యెందుకు పడతానూ?"

"అతని కవిత్వం...."

"ఓ! అదా! 'శారదా! అందాల చందాల విశారదా ఆనంద దీపమా నా శారదా!' అదేనా?"

"అవును"

"మీ కాలేజీ మేగజైన్‌లో వుందిగా?"

"అది మీ కెక్కడిదీ?"

"నీ రూమ్‌లో దొరికింది."

"నా రూమా?"

"అదే. మా అత్తవారింట్లో నువ్వు నిద్రపోయేగది. ఇంకెక్కడా ఖాళీ లేక కాబోలు పెళ్ళికాగానే నన్నూ అక్కడే నిద్రపొమ్మన్నారు...."

"పోకిరీ మనిషి మీరు..."

"ఛా! నేను నిద్రపోలేదుగా!"

"అలాగా! నాకు తెలీదులెండి."

"ఎలా తెలుస్తుంది....? అసలు ఆ రాత్రి ఒళ్ళు తెలిస్తేగా!"

"అలా మాట్లాడితే వెళ్ళిపోతాను."

"గదిలోకా? తలుపులెయ్యకు."

"మళ్ళీ తియ్యగా మాట మార్చేస్తున్నారు మూర్తిగారూ! ఆ కాలేజీ మేగజైన్ మాట చెప్పండి. ఎలా దొరికింది?"

"నీరాకకోసం ఎదురు చూస్తూంటే నిద్రరాకుండా చదవడానికి ఆ టేబిల్ మీద ఉన్న పుస్తకం తీశాను. అంతే .... అయినా, నీ రాకకి ఆ రోజు గంటన్నర ఎందుకు పట్టింది?"

"అంతా హాస్యమే మీకు"

"కాదు తియ్యటి బాధ."

"అప్పటిమాట చెప్పడం లేదు..."

"ఎప్పటిమాటా?"

"అదే ఆరోజు...."

"ఆ రాత్రి ఏం?"

"సరేలెండి. ఇప్పటి మాట.... మీ చిరునవ్వు చూస్తోంటే...."

"వొళ్ళు మండుతోందా?"

" లేదండీ.... పన్నీటి జల్లులాగా ఉంది"

"నాకూ అలాగే వుంది...."

"అవున్లెండి. బయటగాలి ఎక్కువై మీ మీద జల్లు పడుతోంది"

"నువ్వొచ్చి రక్షించు."

"మీరే జరిగి కూర్చోండి.... అదుగో నా పువ్వులన్నీ నలిగిపోయాయి...."

"నలగనీ, అందుకేగా అవి! అలా నలగకపోతే వాటికీ, పెట్టుకున్న అమ్మాయికీ కూడా సార్థకత లేదు."

"మీకు నిజంగానే కవిత్వం వొస్తూంది"

"నిన్ను చూస్తేనే వొస్తుంది"

"థాంక్స్!"

"నాకే కాదు...."

"మళ్ళానా?"

"పోనీ వొద్దులే.... ఈ సారి ఒక కవితరాసి అచ్చువేయిస్తాను. అప్పుడు తెలుస్తుంది నీకు."

"ఏం తెలుస్తుంది?"

" నేనెంత మంచి కవినో..... నీ పుట్టిన రోజుకి ఆ కవిత కానుకగా యిస్తాను."

"అలాగే! చవకగా జరిపించేద్దామనుకుంటున్నారులా వుంది"

"కనిపెట్టేశావూ?"

'లేకపోతే?.... నా పుట్టిన రోజుకి నెలవుందిఇంకా. రేపే మీరు పుట్టినరోజు! మరిచి పోయారా?"

"నువ్వు చెప్పకపోతే మరిచిపోయివుండేవాడిని."

"కిందటిసారి ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయారు."

"అయినా నీ బహుమతి అందిందిగా.. ఆ ఖరీదైన ఉంగరంకన్నా నీ తియ్యటి ఉత్తరం నచ్చింది నాకు."

"ఆ మాట... ఫోన్‌లో చెప్పారు"

"అదిగో దీపాలొచ్చాయి.... అరే! ఆ కన్నీరేమిటి? ఏమన్నాను?"

"చాలు.... .... అదేం ఏడుపు కాదు లెండి..."

"ఒట్టి మంచిదానివి నువ్వు. కమాన్, కళ్ళు తుడవనీ ....గుడ్."

"పొడరంతా తుడిచేశారు!"

"అందుకే ఇంకా బాగున్నావు.... నిరూపించేదా?...."

"వొద్దులెండి - అదిగో! మరీ.... చిలిపి మనిషి అయిపోయారు మీరు!"

"అంతా నీవల్లే. అయినా, రేపు నాపుట్టినరోజు కదా! ఇది ఒకటి చిన్న ఎడ్వాన్సు"

"ఏం అది చాలదా?"

"చాలదు...."

"ఏమిటంత ఆలోచన?"

"నీ గురించే?"

"ఏమిటటి?"

"రేపు బహుమతి ఏమిస్తావని"

"తెలుసుకోవాలని వుందా?"

"చాలాను...."

"ముందు చెప్పకూడదు."

"ఫరవాలేదులే, అర్థరాత్రికి ఇంక ఎన్నో గంటలు లేవుగా"

"అయినాను. రెండు నెలల నించి దాచాను .... మిమ్మల్ని సర్ప్రైజ్ చేద్దామని.... ఇప్పుడు చెప్పేస్తే ఎలా?"

"నీ ఇష్టం. చెప్పకపోతే రాత్రి నిద్రపోను, కష్టం అంతా నీకే."

"మీరు అంతపనీ చేస్తారు, రేపు సెలవు కూడాను"

"అందుకే, చెప్పు...."

"అయినా ....మీకు ఏం ఇచ్చేది అని చాలా ఆలోచించాను.... తెగలేదు"

"మంచిపని అయింది"

"నిజమే .... మీరు చెప్పండి ఏం కావాలి మీకు?"

"నువ్వు"

"అది కొత్తగా అడగక్కరలేదు!"

"పోనీ. ఒక చిరునవ్వు....గుడ్"

"చాలా?"

"చాలదు. రెండో చిన్న అడ్వాన్సు."

".... ...."

"థేంక్స్: ఇంకా ఏమిస్తావు?"

"చెప్పుకోండి"

"చిన్నక్లూ ఇయ్యి...."

"ఇచ్చేనుగా; రెండు నెలలనించి రహస్యంగా ఉంచానని?"

"అది క్లూ కాదు"

'అయినా, రేపిచ్చేదీకాదు. మీరు ఎదురు చూడాలి...."

"ఎంతకాలం?"

"మరో ఆరు నెలల పైచిలుకు...."

"అంతకాలమే?"

"మరి? ఇలాటి బహుమానాలు అనుకోగానే వొచ్చేస్తాయా?.... నాలాటివాళ్ల కోరికలన్నీ

తీర్చాలని మీ నాయనమ్మ చెప్పలా? మా అమ్మమ్మ చెప్పింది లెండి..."

"శారదా!"

"ఊపిరి తీసికోనివ్వండి...."

"ఏం కావలిస్తే అది తీసుకో.... మరి పేరేమిటి పెడదాము?"

"అప్పుడే ఆ ఆలోచన యెందుకండీ?"

"అలు వుంది. అన్నీ వున్నాయి. ఇంక పేరొక్కటే కావాలి."

"మా అమ్మమ్మ పేరు పెడదాం."

"ఒద్దు. మా నాయనమ్మ పేరు."

"కాని - వాడు మగాడయితే?"

"గొప్ప ప్రశ్నవేశావు.... నేను ఆలోచిస్తూ వుంటాను. నువ్వెళ్ళి కాఫీ వేడిగా, స్ట్రాంగ్‌గా...."

"సరే. బాగా ఆలోచించండి."

"ఆ కిటికీ వేసేస్తావేం? జల్లు రావడం లేదుగా?"

"ఎదురింటి శ్యామల మళ్ళీ కిటికీలో కూర్చుంది. అందుకని.... నవ్వండి నవ్వండి నాకేం? మీరు ఎంత నవ్వితే అంత బాగుంటారు!"

***